

Takšna temeljita presoja v okviru sprejema ustavne pritožbe bi bila po moji oceni nujna tudi zato, ker na ta očitek niti Višje sodišče niti Vrhovno sodišče nista ustrezno odgovorili. Nasprotno, nanj sta odgovarjali s povsem protikonvencijskimi stališči, to je stališči, ki so v neposrednem nasprotju z zgoraj predstavljenimi stališči ESČP o tem, kako lahko predstavniki vseh oblasti, vključno izvršne veje, kršijo nepristranskost sojenja v povezavi z domnevo nedolžnosti. Višje sodišče je našemu pritožniku v tem delu njegove pritožbe na primer odgovorilo, da izjave aktualne politike, kot so bile dane v konkretnem primeru, ne morejo vplivati na izid pritožbenega postopka, saj da so bile neresne ali namenjene bolj samopromociji ministra. Takšno stališče Višjega sodišča je, kot smo videli, v neposrednem nasprotju z EKČP, saj je ESČP že večkrat razložilo, da vnaprejšnje izjave visokih predstavnikov izvršne oblasti, nasprotno, lahko kršijo nepristranskost sojenja in domnevo nedolžnosti. Višje sodišče, ki je na pritožnikov očitek odgovarjalo s protikonvencijskim stališčem, bi torej moralo najti konvencijsko skladno razlago za svojo odločitev zoper pritožnikovo navedbo, česar pa ni storilo. Podobno je tudi Vrhovno sodišče na pritožnikov očitek v tem delu odgovarjalo, da navedbe o ministrovih izjavah ne terjajo posebnega odgovora, saj naj njihov vpliv na zakonitost ne bi bil pojasnjen. Po stališču Vrhovnega sodišča naj bi presojanje ministrovih izjav pomenilo, da bi lahko izjave ene veje oblasti praktično onemogočile delovanje druge. Toda vidimo, da je tudi to stališče (tokrat Vrhovnega sodišča) protikonvencijsko in v neposrednem nasprotju s prej predstavljenim stališčem in primeri ESČP, da namreč tudi predstavniki izvršne veje oblasti s svojimi vnaprejšnjimi izjavami lahko povzročijo kršitev nepristranskosti sojenja in domneve nedolžnosti. Ker niti Višje sodišče niti Vrhovno sodišče za zavrnitev pritožnikovih navedb v tem delu nista podali konvencijsko skladne obrazložitve, je še toliko bolj pomembno, da bi Ustavno sodišče ustavno pritožbo sprejelo v obravnavo in o tem vprašanju temeljito presojalo.

Ob tem, da bi že iz tega razloga ustavno pritožbo sprejel v obravnavo, pa bi bilo po moji oceni obenem na mestu takšno večjo skrbnost presoje nameniti tudi vprašanju, ali za kaznivo dejanje pranja denarja, za katerega je bil pritožnik obsojen, v resnici ustavno skladno lahko zadostuje standard, kot ga razlagajo redna sodišča. Na primer, če je pogoj za obsodbo za to kaznivo dejanje, da je dokazan obtoženčev namen prikrivanja, ali je slednje res lahko tako preprosto dokazati v okoliščinah, ko so denarna nakazila opravljena v celoti neskrito, na povsem odprt način prek osrednje banke, tako da so povsem sledljiva in preiskovalcem vselej dostopna? Ali pa Ustava morda terja strožji standard za presojo subjektivnih in objektivnih prvin storitve tega kaznivega dejanja? Poleg vidika nepristranskosti in domneve nedolžnosti si tehtna vprašanja, kot je slednje, po moji oceni prav tako zaslužijo bolj temeljito vsebinsko presojo v okviru sicer običajnega sprejema takšne ustavne pritožbe v obravnavo. Zato sem se zavzemal za sprejem in glasoval proti odločitvi o nesprejemu v obravnavo.

Klemen Jaklič
 DDr. Klemen Jaklič
 Sodnik